

[Statsministeren]

me i en sådan sag er i realiteten det samme som at stemme nej til bl.a. de nordiske landes optagelse.

Jeg lyttede med interesse til begrundelsen fra dem, der således stemte imod, og jeg synes, jeg rent ud må sige, at det er en af de mest kunstige og uforståelige begrundelser, jeg har hørt. Jeg kan sammenfatte det ved at sige, at der for det første er modsigelser i begrundelsen for at undlade at stemme for de andre nordiske landes optagelse i EU, og at det for det andet – hvad der måske er allervigtigst – er udtryk for en mangel på respekt for, at de nordiske landes og Østrigs befolkninger naturligvis må have lov til at fastholde deres demokratiske ret til gennem deres folkeafstemninger at beslutte sig til, om de vil være medlemmer af Den Europæiske Union eller ej. Jeg finder det principielt uacceptabelt, og jeg skal vide at erindre både Junibevægelsen og Folkebevægelsen mod EF-unionen om, hvad der blev stemt den dag. Det er ikke noget, vi kan være stolte af – det er det modsatte. Det var ikke rart at se os placeret i den gruppe.

Når det er sagt, vil jeg komme tilbage til den kendsgerning, at ikke mindst Danmark – den danske regering og meget brede kredse i befolkningen og her i Folketinget – har arbejdet meget hårdt for, at udvidelsesforhandlingerne kunne afsluttes med succes. De startede jo under det danske formandskab sidste år, og de startede med, at vi fastsatte en dato for, hvornår disse udvidelsesforhandlinger skulle være afsluttet, og traktaterne vil nu blive underskrevet på Det Europæiske Råds møde i juni på Korfu.

Nu ligger afgørelsen, hvad enten Junibevægelsen vil det eller ej, i hænderne på ansøgerlandenes befolkninger. Nu er det op til dem, og det finder jeg naturligvis er det eneste rigtige.

Regeringen håber selvsagt på et ja i alle fire lande. Det vil være til fordel for ansøgerlandene, det vil gavne Europa, og det vil være opfyldelsen af et gammelt dansk ønske. Vi har faktisk ventet i 21 år på at nå til den situation, som vi nu er godt på vej til.

De nordiske lande har jo så umådelig meget tilfælles. Mest af alt har vi vort grundlag og vort samfundssyn tilfælles – sammenfattet i den nordiske velfærdsmodel, som så mange fattige folk rundt om i verden misunder os, be-

undrer os for og ser som foregangsmodel for deres egen udvikling.

Samtidig er de nordiske lande også på anden måde i samme båd: Vi er stærkt afhængige af verden omkring os, vore økonomier er meget åbne, internationaliseringen af vore lande er som i resten af Europa i hastig fremdrift, vor sikkerhed hænger sammen med resten af Europas og med NATO's, og de internationale miljøproblemer påvirker os alle.

Disse fælles fundamentale træk i vore lande betyder faktisk noget grundlæggende for os ikke alene på det følelsesmæssige plan, men også i praktisk politik, og de gør, at vi ser ens på ganske mange spørgsmål.

Det er naturligvis ikke ensbetydende med, at der nu skal føres nordisk blokpolitik i EU. Vi vil givetvis også se forskelligt på en række ting. Der er forskelle i vores erhvervsstruktur. Det ved enhver, der anskuer svensk erhvervsliv i forhold til dansk. Vi kan have forskellige interesser, når det gælder konkrete erhvervsområder, og på landbrugs- og fiskeriområdet vil vi nok så ofte være konkurrenter som samarbejdspartnere. Det er fair nok. Sådan må det være. Det er der ikke noget overraskende i.

Men det afgørende ved de nordiske landes og Østrigs medlemskab af EU er, at vi nu får samlet Norden igen – et fantastisk konstruktivt perspektiv, der både vil være en vitaminindsprøjtning i det nordiske samarbejde og en yderligere understregning af de grundlæggende værdier, vi i Norden står for.

Vi vil være enige om en række grundlæggende forhold. Med denne udvidelse sker der faktisk en genetablering af den gamle balance mellem nord og syd i Europa. Det er klart, at der målt i befolkningstal ikke er tale om den store udvidelse af EU – den er større, når vi ser den i forhold til produktion og bruttonationalprodukt – men den fundamentale betydning af denne udvidelse er, at vi hermed bevæger os ind i en ny fase i Europa politisk og psykologisk og med hensyn til prioriteringer og holdninger til det praktiske samarbejde.

Hvad er det så, der kommer til at stå på dagsordenen for det europæiske samarbejde i de kommende år? Hvad er det, de nye medlemslande vil være med til? Hvad er det, vi skal forme? Hvad er det, vi skal beslutte?

Lad os se på, hvad der skal ske med hensyn til de indre linjer og med hensyn til de ydre